

ЗАБОРАВЉЕНА СТРАТИШТА

Било једно време, није тако давно,
кад су гране врбе⁽¹⁾, стављене у песме...
Од Лике до мора, србско име славно,
има да га нема, има да се не сме!

Брзо теку дани, слабо помињани,
школе мало памте, онај Други рат.
Ко је кога спас'о у селу Прањани⁽²⁾,
ил' шта значи Госпић, Јадовно и Паг?

Гаравице, Церовци, Карађорђа село⁽³⁾,
бихаћке су усташе водиле на клање.
Кад рат беше готов и неко изброја,
град подземни већи⁽⁴⁾, над земљом их мање!

Гаравице, Церовци, Карађорђа село,
зарасло у коров, рода српског свог.
Кроз небеско, свето, наборано чело,
мученика ових још сећа се Бог!

У држави спремној да лаж буде жива,
годинама после к'о и много пре.
Злочинце да скрије, злочин да покрива,
о томе се ћутало док истина мре.

Причало се онда о братству, јединству.
И гвоздене птице летеле с Бихаћа.
Из Видоњске јаме^(5-a) тихи пој се чуо,
из долине Неретве уснулих монаха.

Опет неко вече и мени се чини,
дух Алексин хода с Дучићем крај врата.
Наго му се мало и шапатам рек'о:
„Житомислић опет прогутала ватра?“⁽⁵⁻⁶⁾

Из пећине ума, са ђаволског места,
исти ветар дува кроз столећа наша.
Из Рима се пружа црна рука Мештра,
пужа се из белог Понтифекса плашта!

У паклу се срећу и често се виде,
усташе Бихаћа, кољачи из Ливна.
Питају се с Максом, Антом и Будаком⁽⁶⁾:
„Има ли још Срба, је л' пала Крајина?“.

А тамо на небу, док се поју песме,
и вечити жагор кроз душе корача,
Сурдулица, Бојник раде шта се не сме,
сећају се живо бугарских кољача⁽⁷⁾!

И гледају тако куд тај север беше,
и велике реке Дунава и Саве.
Мислили су како, среће им се смеше,
ал' под ледом бише⁽⁸⁾, дођоше им главе!

Спустале се завесе на живота сцену,
кићенијем Сремом, кроз Банат и Бачку.
Србинов је живот изгубио цену,
мање нег' за јуне ил' за пса, ил' мачку.

Београд, друга половина фебруара месеца 2022.г.

Једна од песама насталих у самом зачетку овог надахнућа (сада збирке, која није била у плану), насталог на погону бројних књига, а надахнуто вероватно породичним гнездом ојачаним новим животом благословљеним од Бога.